

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: RAILREKLAM, spol. s r.o.**, se sídlem Klimentská 36, Praha 1, *zastoupené Mgr. Tomášem Zlesákem, advokátem se sídlem Revoluční 3, Praha 1*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2012, čj. MMP/038489/12,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 28. 2. 2012, čj. MMP/038489/12, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Dne 29. 7. 2005 podala společnost BLUE EARTH, s.r.o., žádost o povolení reklamního zařízení – poutače na podzemní garáže na pozemku č. parc. 14319/2 v k.ú. Plzeň, ul. U Trati, Plzeň. Rozhodnutím ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro, Úřad městského obvodu Plzeň 2 – Slovany (dále též jen „*stavební úřad*“) na základě této žádosti podle § 71 až 73 stavebního zákona z roku 1976 povolil stavbu informačních, reklamních a propagačních zařízení: osazení informačního poutače v rámci sjezdu do areálu podzemních garáží ul. U trati Plzeň na pozemku č. parc. 14319/2 v k.ú. Plzeň.

Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně odvolání dne 17. 1. 2012. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 2. 2012, čj. MMP/038489/12, Magistrát města Plzně (dále též jen „*odvolací správní orgán*“) podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UM02/Výst-Ro, jako nepřijatelné zamítl.

Nepřijatelnost odvolání shledal odvolací správní orgán v tom, že odvolatel nebyl účastníkem řízení a není oprávněn podat odvolání proti rozhodnutí. Jde tu tedy o spor o účastenství společnosti RAILREKLAM, spol. s r.o., v řízení vedeném v roce 2005 o výše uvedené žádosti společnosti BLUE EARTH, s.r.o.

II. Žaloba

V žalobě se namítá, že stavební úřad byl v okamžiku vydání napadaného rozhodnutí ze své úřední činnosti obeznámen s tím, že žalobkyně se měla stát účastníkem původního stavebního řízení v roce 2005, neboť jí svědčilo postavení účastníka podle druhé domněnky účastenství ve smyslu § 14 správního řádu z roku 1967. Stavební úřad vydal žalobkyni dne 9. 3. 2005 pod čj. 599/05-ÚM02/výst-Ro stanovisko k jejímu záměru na umístění obdobné stavby pro reklamu na sousedním pozemku dráhy, parc. č. 5662/6. Stavební úřad tímto stanoviskem souhlasil s tím, aby řízení o povolení záměru žalobkyně na umístění billboardů na pozemku dráhy parc. č. 5662/6 v souladu s § 120 tehdy platného stavebního zákona vedl k tomu příslušný drážní úřad, jako speciální stavební úřad staveb na dráze. Přílohou žádosti žalobkyně o stanovisko stavebního úřadu byla Smlouva o spolupráci v reklamní činnosti a činnostech souvisejících mezi spol. RAILREKLAM, spol. s r.o., a Českými drahami, s.o., ze dne 17. 12. 2001, opravňující žalobkyni provést stavbu reklamního zařízení na pozemcích dráhy. Uvedenou smlouvu měl stavební úřad k dispozici, neboť vydání uvedeného stanoviska předcházela polemika stavebního úřadu o tom, zda se jedná o stavbu na dráze, a tudíž je-li tím oprávněným stavebním úřadem k vydání povolení, či zda je tím oprávněným stavebním úřadem příslušný drážní úřad. Existence Smlouvy o spolupráci v reklamní činnosti a činnostech souvisejících, o níž byl stavební úřad zpraven v době před vydáním napadaného stavebního povolení, opravňovala žalobkyni k účastenství ve stavebním řízení vedeném stavebním úřadem pod čj. 2301/2005-UM02/Výst-Ro, neboť rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 16. 8. 2005, čj. 2301/2005-UM02/Výst-Ro, zasáhl stavební úřad do práv, právem chráněných zájmů či povinností žalobkyně v duchu § 14 odst. 1 věty za středníkem správního řádu z roku 1967. Kromě toho, postavení účastníka tohoto stavebního řízení svědčilo žalobkyni i podle § 59 odst. 1 písm. b) tehdy platného stavebního zákona, které za účastníka stavebního řízení považovalo osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbách na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Jak stavební úřad, tak i odvolací orgán svým postupem znemožnily žalobkyni účinně bránit její dotčená práva (její práva k sousednímu pozemku). Žalobkyně se cítí být dotčena na tomto svém právu i z hlediska časového, neboť zpravila o svém záměru provést obdobnou stavbu na sousedním pozemku a stavebnímu úřadu prokázala své jiné právo k sousednímu pozemku v době před vydáním napadaného stavebního povolení, když stavební úřad vůči žalobkyni vystupoval v pozici obecného stavebního úřadu a byl povinen žalobkyni zahrnout do okruhu účastníků řízení o povolení stavby Osazení informačního poutače v rámci sjezdu do areálu podzemních garáží ul. U Trati Plzeň. Žalobkyně se nezákonným postupem stavebního úřadu stala tzv. opomenutým účastníkem, což je procesní vada způsobující žalobkyni nemožnost

užití zákonných procesních prostředků na obranu. Současně lze konstatovat, že napadané rozhodnutí o povolení Osazení informačního poutače v rámci sjezdu do areálu podzemních garáží ul. U Trati ze dne 16. 8. 2005 nenabývalo materiální právní moci, protože opomenutému účastníkovi bylo doručeno teprve dne 19. 12. 2011. Uvedeného dne opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, tedy jako by mu bylo rovnocenně oznámeno.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že stavební úřad vydal dle § 120 stavebního zákona z roku 1976 vyjádření (souhlas), což není konstitutivní správní akt, který by ukládal adresátovi povinnost. Svým vyjádřením stavební úřad pouze shledal záměr stavebníka navrhované stavby [v souladu] se záměry územního plánování. Na základě vyjádření mohla žalobkyně žádat příslušný speciální stavební úřad o povolení stavby, ovšem nebyla to její povinnost (a také žalobkyně neměla jistotu, zda jí navrhovaná stavba bude příslušným stavebním úřadem povolena). Stavební úřad není vázán žádným právním předpisem vést evidenci smluv o spolupráci mezi jednotlivými subjekty a tyto subjekty zahrnovat do účastníků řízení. Žalobkyně nemohla být účastníkem stavebního řízení podle § 14 správního řádu, jelikož stavební zákon vymezuje účastníky stavebního řízení speciálně, od obecné právní úpravy ve správním řádu, a to na základě § 140 stavebního zákona z roku 1976. Ve stavebním řízení se používá pro vymezení okruhu účastníků § 59 a nikoliv ustanovení správního řádu. Jak dle staré úpravy stavebního zákona z roku 1976 Sb., tak i dle nové úpravy stavebního zákona z roku 2006 jsou účastníci stavebního řízení taxativně vymezeni. Žalovaný přiznává, že v rozhodnutí ve věci se řídil dle nové úpravy stavebního zákona, ovšem tímto jednáním se nedopustil krácení práv žalobkyně, jelikož ve staré úpravě zákona byli účastníci vymezeni velmi obdobně. Žalobkyně neuvedla ve své žalobě odstavec, ani písmeno, na základě kterého se cítí být účastníkem řízení dle § 59 stavebního zákona. Žalovanému připadá jediný, který mohla mít žalobkyně za určující její postavení, a to odst. 1 písm. b), který se týká vlastnických nebo jiných práv k sousedním pozemkům. Tato jiná práva jsou přesně stanovena stavebním zákonem a územní souhlas ani smlouva o spolupráci jiná práva nezakládá. Dle názoru žalovaného společnost RAILREKLAM, spol. s r.o., správně neměla postavení účastníka stavebního řízení. Žalovaný neměl důvod vydávat usnesení o zamítnutí účastníka řízení, jelikož stavební řízení již bylo pravomocně skončeno rozhodnutím ze dne 16. 8. 2005 čj. 2301/2005-UMO2/Výst-Ro (právní moc 6. 9. 2005) a v odvolacím řízení byl brán jako odvolatel. Žalovaný na základě podnětu uvedeného v odvolání, že nebyla dodržena lhůta pro realizaci stavby, žádal, aby stavební úřad prošetřil zahájení stavby u stavebníka. Žalobce v žalobě namítá, že takový postup byl nesprávný, neboť odvolací orgán byl povinen se s touto námitkou řádně vypořádat. S tímto názorem žalovaný nesouhlasí, protože odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Žalovaný tento úkon neprovedl sám, poněvadž stavební úřad vedl řízení o povolení stavby a také by byl příslušný orgánem pro případné odstranění stavby. Žalovaný tímto úkonem žádal o prošetření skutečného stavu věci a žalobce o tomto úkonu pouze vyrozuměl. Platnost stavebního povolení (zahájení stavby) není předmětem řízení o odvolání proti stavebnímu povolení, odvolací orgán mohl jenom tuto připomínku odmítnout, nad rámec přezkumu postoupil záležitost příslušnému úřadu. Žalovaný v žádném případě nerozdělil řízení na dvě žádosti, jelikož odvolací řízení rozhodnutím ze dne 28. 2.

2012, čj. MMP/038489/12, bylo skončeno a po obdržení informace od stavebníka stavby informačního zařízení se žádné rozhodnutí ani jiný správní akt nevydával.

IV. Replika

V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření nepopírá, že věděl o záměru žalobkyně jakožto účastníka řízení pod čj. 599/05-ÚMO2/výst-Ro umístit stavbu na citovaných sousedních pozemcích, konstatuje, že v daném řízení sám vydal souhlas k danému záměru včetně způsobu vedení řízení zvláštním správním orgánem – drážním úřadem, jakožto speciálním stavebním úřadem pro stavby na dráze, a konečně taktéž, že měl v rámci citovaného řízení k dispozici žalobkyni připojenou smlouvu o spolupráci uzavřenou mezi ní a společností České dráhy, a.s. Argumentaci žalovaného, že není jeho povinností vést evidenci smluv mezi jednotlivými subjekty, z čehož žalovaný dovozuje správnost svého postupu, považuje žalobkyně za nesprávnou. Správní orgán mohl a měl v rámci jím provedeného řízení pod čj. 599/05-ÚMO2/výst-Ro z předložených listinných podání založených ve správním spise zjistit, že existuje jiné právo žalobkyně k v řízení dotčeným pozemkům, což se ostatně i stalo s ohledem na výrok správního orgánu v tomto řízení, a proto jej měl ve smyslu § 59 odst. 1 písm. b) tehdy platného stavebního zákona považovat za účastníka řízení vedeného pod čj. 2301/2005-ÚMO2/Výst-Ro. Žalobkyně uvedla na pravou míru tvrzení žalovaného o tom, že *neuvedla ve své žalobě odstavec, ani písmeno, na základě kterého se cítí být účastníkem řízení dle § 59 stavebního zákona*. Žalovaný ve svém podání přiznává, že se v rozhodnutí ve věci chybně řídil dle nové úpravy stavebního zákona, ačkoli měl postupovat podle úpravy jiné, a snaží se toto pochybení bagatelizovat. Ve světle vyjádření žalovaného žalobkyně připomenula, že *a)* informovala stavební úřad o svém záměru provést obdobnou stavbu na sousedním pozemku a stavebnímu úřadu prokázala své jiné právo k sousednímu pozemku v době před vydáním napadaného stavebního povolení, když stavební úřad vůči žalobkyni vystupoval v pozici obecného stavebního úřadu a byl povinen zahrnout ji do okruhu účastníků řízení o povolení stavby Osazení informačního poutače v rámci sjezdu do areálu podzemních garáží ul. U Trati Plzeň, a *b)* rozhodnutí o povolení Osazení informačního poutače v rámci sjezdu do areálu podzemních garáží ul. U Trati ze dne 16. 8. 2005 nenabýlo materiální právní moci, protože opomenutému účastníkovi bylo doručeno teprve dne 19. 12. 2011. Uvedeného dne opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, tedy jako by mu bylo rovnocenně oznámeno.

V. Vlastní argumentace soudu

Povolování reklamních zařízení bylo v rozhodném období upraveno především v § 71 až 73 stavebního zákona z roku 1976. Na řízení o jejich povolování se vztahovala přiměřeně ustanovení § 54 až 70. Účastníci stavebního řízení byli vymezeni v § 59. Podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 účastníky stavebního řízení byly [mj.] osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena.

V přezkoumávané věci je rozhodující zodpovězení otázky, zda žalobkyně má jiné než vlastnické právo k sousednímu pozemku a toto právo může být povolením reklamního zařízení přímo dotčeno.

Ve správním spisu Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovany sp. zn. ÚMO2/22488/11/LiRo se nacházejí kopie souhlasu stavebního úřadu ze dne 9. 3. 2005, zn. 599/05-ÚMO2/výst-Ro, aby stavební řízení (o žádosti společnosti RAILREKLAM, spol. s r.o.) k povolení stavby billboardů na pozemcích spadajících do pravomoci speciálního stavebního úřadu vedl příslušný Drážní úřad, a kopie smlouvy o spolupráci v reklamní činnosti a v činnostech souvisejících uzavřené podle § 269 odst. 2 obchodního zákoníku mezi společnostmi České dráhy, a.s., a společností RAILREKLAM, spol. s r.o.

Ze správního spisu Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovany k řízení o žádosti společnosti BLUE EARTH, s.r.o., ze dne 29. 7. 2005 o povolení reklamního zařízení – poutače na podzemní garáže na pozemku č. parc. 14319/2 v k.ú. Plzeň je zřejmé, že stavební úřad měl za účastníky řízení toliko stavebníka a vlastníka pozemku, na němž mělo být reklamní zařízení osazeno (= statutární město Plzeň). Z téhož správního spisu však není patrné, že by se stavební úřad jakkoli zabýval tím, zda tu nejsou nějaké „osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena“ (jako s účastníkem tohoto řízení nebylo nakládáno ani se společností České dráhy, a.s., vlastníkem sousedního pozemku č. parc. 5662/6 v k.ú. Plzeň).

V rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost odvolací správní orgán uvedl, že odvolání podala společnost RAILREKLAM, spol. s r.o., která nebyla účastníkem řízení na základě § 109 odst. 2 stavebního zákona [z roku 2006]. Tato společnost má uzavřenou smlouvu o spolupráci v reklamní činnosti a v činnosti související s majitelem sousedního pozemku Českými drahami a.s. Odvolatel namítá, že v řízení měl být vzat za účastníka podle § 14 tehdy platného správního řádu. Z § 1 odst. 2 správního řádu [z roku 2004] vyplývá, že správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V tomto případě je zvláštním zákonem stavební zákon [z roku 2006], ve kterém jsou účastníci vymezeni určitými pojmovými znaky (§ 109). Na rozdíl od správního řádu je účastenství stavebního řízení vázáno na právech k nemovitosti, která mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Tato úprava vyplývala i z § 1 odst. 1 správního řádu z roku 1967.

Prvou otázkou je, zda účastenství v předmětném řízení je založeno obecnou či zvláštní úpravou. Okruh účastníků určitého řízení před správním orgánem může být – obecně vzato – vymezen toliko správním řádem, demonstrativně zvláštním zákonem se subsidiárním použitím správního řádu nebo taxativně zvláštním zákonem (tj. bez použití správního řádu). Účastenství v územním řízení a ve stavebním řízení bylo a je upraveno jen stavebním zákonem. Na tom se soudní praxe shoduje již delší dobu: „*Okruh účastníků územního řízení stanoví zákon (§ 34 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu /stavební zákon/), a proto ten, kdo je umístěním navrhované stavby dotčen ve svých zájmech (§ 14 odst. 1 spr. ř.) se účastníkem řízení o umístění stavby z takového důvodu nestává. Správního řádu se pro určení okruhu účastníků neužije, protože to zvláštní předpis vylučuje (§ 140 stavebního zákona a contrario).*“ (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 7. 1995, čj. 10 Ca 281/95-35, publikovaný pod č. 148/1997 v příloze časopisu Správní právo č. 2/1997). Totéž se pochopitelně vztahuje také na okruh účastníků stavebního řízení, a to jak

podle samotného § 59, tak podle § 59 ve spojení s § 73 stavebního zákona z roku 1976. Z těchto důvodů soud nemůže akceptovat žalobčinu argumentaci správním řádem.

Další otázkou je relace mezi stavebním zákonem z roku 1976 a z roku 2006. Oba tyto zákony obsahují pozitivní i negativní vymezení účastníků stavebního řízení. Podle § 59 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 (poslední stav textu) účastníky stavebního řízení jsou *a)* stavebník, *b)* osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena, *c)* další osoby, kterým zvláštní zákon toto postavení přiznává, nejedná-li se o stavební řízení vedené podle § 137a odst. 3. Účastníky stavebního řízení však podle § 59 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976 (poslední stav textu) nejsou nájemci bytů a nebytových prostor. Podle § 109 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 (ve znění před novelami) je účastníkem stavebního řízení *a)* stavebník, *b)* vlastník stavby, na níž má být provedena změna či udržovací práce, není-li stavebníkem, nejde-li o případ uvedený v písmenu *g)*, *c)* vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, *d)* vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva navrhovanou stavbou přímo dotčena, *e)* vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, *f)* ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno, *g)* společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu ve stavebním řízení, které se týká domu nebo společných částí domu anebo pozemku; v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní subjektivitu, vlastník, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu. Účastníkem řízení však podle § 109 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 (ve znění před novelami) není nájemce bytu, nebytového prostoru nebo pozemku. Žalovaný správní orgán míní, že ve staré úpravě stavebního zákona byli účastníci řízení vymezení velmi obdobně jako v nové úpravě stavebního zákona. S tím se soud ve vztahu k právě přezkoumávané věci neztotožňuje. Podle názoru soudu nová právní úprava stavebního řízení okruh účastníků řízení poněkud zúžila v pozitivním výčtu tím, že původní generálnější klauzuli uvedenou v § 59 odst. 1 písm. *b)* stavebního zákona z roku 1976 nahradila kazuističtější enumerací uvedenou v § 109 odst. 1 písm. *b)* až *g)* stavebního zákona z roku 2006, a v negativním výčtu tím, že k původní výluce nájemců bytů a nebytových prostor (§ 59 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976) přibyla ještě výluka nájemců pozemků (§ 109 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006). Nelze proto akceptovat stanovisko, že tím, že na daný případ byla aplikována právní úprava, která na něj aplikována být neměla, se v podstatě nic nestalo.

Z řečeného plyne, že v řízení o žádosti společnosti BLUE EARTH, s.r.o., o povolení reklamního zařízení – poutače mohla být žalobkyně účastnicí podle § 59 odst. 1 písm. *b)* stavebního zákona z roku 1976. Je třeba uvažovat o tom, zda žalobkyně byla osobou, která má jiné než vlastnické právo k sousednímu pozemku a toto právo může být stavebním povolením (resp. povolením reklamního zařízení) přímo dotčeno. Soud nesdílí přesvědčení žalovaného správního orgánu, že tato jiná než vlastnická práva jsou přesně stanovena stavebním zákonem a územní souhlas ani smlouva o spolupráci jiná práva nezakládá. Kdyby tato jiná práva byla přesně stanovena stavebním zákonem z roku 1976, nebylo by tu místo pro řadu sporů, jimž se

zde musela věnovat jak praxe, tak doktrína. Souhlas stavebního úřadu ze dne 9. 3. 2005, zn. 599/05-ÚMO2/výst-Ro, bezpochyby není konstitutivním správním aktem, který by ukládal adresátovi povinnost, a stavební úřad nepochybně není vázán žádným právním předpisem vést evidenci smluv mezi jednotlivými subjekty o spolupráci v reklamní činnosti a v činnostech souvisejících. Správní řád však pracuje s pojmem podklady pro vydání rozhodnutí, mezi něž řadí i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1). Skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti ovšem podle názoru soudu slouží nejen pro zjištění stavu věci, nýbrž také pro stanovení postupu v řízení. Jestliže mám z úřední činnosti indicie, že na určitém pozemku může být žadateli A povoleno umístit reklamní zařízení, pak bych měl dojít k závěru, že požádá-li následně žadatel B o povolení umístění reklamního zařízení na sousedním pozemku, může být takovým povolením právo žadatele A, který je podle smlouvy s vlastníkem oprávněn instalovat na jeho pozemcích reklamní zařízení, přímo dotčeno. Zákon přitom hovořil ne o právech, která jsou přímo dotčena, nýbrž o právech, která mohou být přímo dotčena. A i kdyby tu nějaké pochybnosti přetrvávaly, zřejmě je ústavně konformní ten výklad, že v pochybnostech raději účastenství přiznám, než ten, že v takové situaci účastenství uprů. Na základě těchto úvah došel soud k závěru, že žalobkyně nejen mohla být, ale i byla účastnicí řízení o žádosti společnosti BLUE EARTH, s.r.o., o povolení reklamního zařízení – poutače [podle § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976].

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Úspěch žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost (§ 60 správního řádu z roku 1967 a § 92 správního řádu z roku 2004) spočívá v tom, že soud zaváže odvolací správní orgán, aby se odvoláním napadeným rozhodnutím zabýval po věcné stránce.

V tomto ohledu se tu lze opřít o řadu názorů Nejvyššího správního soudu: „*Soud je při přezkumu rozhodnutí vydaného podle § 60 správního řádu z roku 1967 oprávněn přezkoumávat pouze to, zda se jednalo o opožděné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.*“ [rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 8 As 51/2006-112], „*V řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto dle § 60 správního řádu z roku 1967 (nyní dle § 92 správního řádu z r. 2004) jako opožděné, se krajský soud zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv, nezabývá se tedy námitkou nezákonnosti, ale ani nicotnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.*“ [rozsudek ze dne 27. 11. 2008, čj. 2 As 53/2007-111], „*Rozhodnutí podle § 60 správního řádu z roku 1967 je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. pouze z toho hlediska, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné nebo nepřipustné a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu.*“ [rozsudek ze dne 23. 12. 2009, čj. 5 As 105/2008-135] a „*Skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost.*“ [rozsudek ze dne 1. 3. 2013, čj. 9 As 172/2012-32; všechna tato rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz].

Soud sám se zde tudíž v této fázi nepouští do věcného posouzení odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu.

Podle názoru soudu byla žalobkyně účastnicí výše uvedeného stavebního řízení. Jelikož odvolací správní orgán její odvolání zamítl na základě právního názoru právě opačného, má soud za to, že odvolací správní orgán podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před ním v takovém rozsahu, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Vzhledem k tomu soud podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud tu však správní orgán zavazuje jen k tomu, že předmětné odvolání nemůže zamítnout z formálních důvodů, nýbrž že se napadeným rozhodnutím musí zabývat věcně, přičemž se nijak nepresumuje, k jakým závěrům má přitom odvolací správní orgán dojít.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, by podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. měla právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně se však v podání datovaném dne 24. 10. 2012 a došlém soudu dne 25. 10. 2012 tohoto práva pro případ úspěchu ve věci vzdala, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá právo žádný z účastníků řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. června 2013

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková